

El pecat i el perdó

Dc, 9/01/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

El progressiu abandonament de la pràctica del sagrament de la penitència és un dels símptomes més visibles del canvi tan notable que s'ha produït en la manera d'entendre i de viure la fe per part dels cristians, i en concret per part dels cristians catòlics. Perquè, de fet, el que s'ha posat en crisi ha estat no només el sentit i el valor del sagrament, sinó, més encara, el sentit del pecat i, en el fons de tot, la idea de quines són realment les actuacions i les actituds que un creient honest ha de considerar com a pecat. O sigui, i dit d'una altra manera, què és, en definitiva, viure la vida cristiana.

Deixeu-me començar explicant-vos la meva primera confessió. Era la tarda abans de la primera comunió, i ho fèiem en aquell moment, ens deien, perquè no tinguéssim temps de fer pecats entre el moment de confessar-nos i el moment de combregar. El que més recordo és el que jo li vaig dir al capellà: que havia fet cinquanta-tres pecats mortals de fer enfadar el papa i la mama. No m'ho invento, us ho juro, perquè em va quedar gravat. El que no recordo és com vaig fer el càlcul que em va portar a concloure que els pecats eren cinquanta-tres. Tampoc no recordo què em va dir el capellà: suposo que deuria desmentir la condició de mortals que jo atribuïa a aquests pecats, i que em deuria exhortar a portar-me bé. I després, com a penitència, i d'això sí que m'en recordo, em va dir que resés cinc parenostres a les Cinc Llagues. Això també em va quedar gravat, sobretot pel desconcert que em va provocar intentar saber on eren les tals Cinc Llagues per anar a resar-hi els parenostres. I no me'n recordo tampoc de com ho vaig resoldre.

El pecat mortal, segons se'ns explicava en aquella època, i segons continua sent de fet doctrina de l'Església, és aquell pecat que provoca la mort de l'ànima: aquell pecat que, si el cristià mor sense haver-se'n confessat, li comporta la condemna eterna de l'infern. Jo no sé com devia funcionar la meva lògica religiosa en aquells anys, però em costa d'entendre com podia pensar jo que amb el meu comportament m'havia posat cinquanta-tres vegades en disposició immediata d'anar a l'infern. I no és cap broma. ¿Què ens posaven en el cervell als nens i nenes de fa seixanta anys? I el més sorprenent és que jo no tinc consciència d'haver patit mai per la por de ser condemnat... Dec tenir un filtre molt potent que fa que aquestes coses em rellisquin. Potser és que, alhora que m'educaven amb aquestes amenaces de condemna, també m'educaven en la consciència d'un Déu bo, i, vista la contradicció, en mi devia prevaldre el Déu bo. Però penso que hi ha hagut molta gent que ha patit per aquestes amenaces...

Ara això ha canviat, sens dubte. Però ningú amb autoritat eclesial no ha dit encara que deixar d'anar a missa un diumenge, o tenir relacions sexuals amb la pròpia parella sense estar casat no ha de considerar-se, d'entrada, un pecat mortal. A hores d'ara, el "catàleg de pecats" que oficialment continuen considerant-se com a tals no es correspon gaire amb l'experiència vital i amb la consciència honesta de la majoria de cristians. I això és una barrera que dificulta, de manera notable, la vivència normalitzada d'un fet tan fonamental per a la fe com és la consciència de pecat. D'això parlarem la setmana que ve.